

at en forøget Toldbeskyttelse ikke vil forøge Varepriserne; vi synes, vi har Lov til at sige, at Erfaringen i den Tid, vi har levet under Toldbeskyttelse — og vi har jo ikke saa lidt Toldbeskyttelse —, viser ganske det modsatte, for det tredje finder vi, det vilde være urimeligt — eftersom vi gennem en Menneskealder har udstykket megen Jord og skabt mange smaa Landbrug, hvis Eksistens udelukkende er baseret paa fri Indførsel til det engelske Marked —, om det danske Landbrug da vilde give Tilslutning til en Toldpolitik, som kan bringe dette Marked i Fare; det vilde være at slaa Grunden bort under de Mennesker, som sidder og lever paa de smaa Landbrug.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen; han er desværre ikke til Stede i Dag, men saa faar han læse bagefter, hvad jeg har at sige. Jeg tror, at det ærede Medlem i sine Angreb paa Landboernes Skatteansættelser er fuldkommen ved Siden af de virkelige Forhold. Dette er imidlertid blevet belyst fra andre Sider, og jeg skal ikke komme ind derpaa; jeg vil blot gerne gøre opmærksom paa, at de Selvangivelser, som indkommer fra Landboerne, i Regelen ikke bygger paa noget gennemført Regnskab, og derfor er disse Selvangivelser for Tiden højere end de virkelige Indtægter.

Jeg tror ogsaa, Landsoverskatteraadet er enig i, at dette har Erfaringerne fra det sidste Aar vist; Landsoverskatteraadet vil sikkert indrømme, at i opadgaaende Tider vil det Landbrug, som ikke fører Regnskab, være tilbøjeligt til at staa for lavt i sine Selvangivelser, og i nedadgaaende Tider vil det samme Landbrug komme til at staa for højt. Jeg er sikker paa, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen kan forstaa dette. I Tider som de nuværende, hvor Indtægterne er sparsomme, vil Landboerne ligesom alle andre være henvist til at indskrænke Forbedringen af deres Materiel og deres Brugsgenstande, altsaa deres Vedligeholdelsesudgifter; det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, som selv er Leder af en stor Anstalt, vil kunne forstaa, at der i enhver Virksomhed er en stor Konto, som hedder Vedligeholdelse, men den medtages ikke i de Landbrug, som ikke fører Regnskab, fordi man ikke er i Stand til at opgøre den.

Naar saadanne Landboere kommer for Ligningsmyndighederne, staa de ret hjælpeløse, fordi de ikke har noget Regnskab at støtte sig til. Jeg siger ikke dette for at

angribe Ligningsmyndighederne eller Landsoverskatteraadet, for jeg tror, de har en god Forstaaelse af dette Forhold og tager Hensyn til det. Men man maa forstaa, at det kan give Anledning til nogle af de Tal, som det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen fremsatte.

Jeg vil gerne henvise til en Udtalelse, som findes i Bladene i Dag, af Landsoverskatteraadets Næstformand, den Mand, der leder Ligningsafdelingen. Denne Mand siger — hvis jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse det —: „Vil man danne sig et Skøn over, i hvilket Omfang der føres Kontrol med Skatteydernes Ansættelse i København og det øvrige Land, maa den Undersøgelse, der foretages i Skattedirektoratet i København, ikke glemmes. Det fremgaar da ogsaa af den Skrivelse, Pinstrup henviser til, at Skattedirektoratet alene for 1923—24 har forhøjet 3 337 københavnske Skatteydernes Ansættelse“.

Det viser sig, at da det ærede Medlem kom med sit hadefulde Angreb paa Landbruget, har han manglet Forstaaelse af disse Forhold, han har ikke gjort sig den Ulejlighed at sætte sig ind i, paa hvilket Grundlag disse Ligninger foregaar, ikke gjort sig den Ulejlighed at sammenligne Grundlagene for Ligningerne paa Landet og i København. Det ærede Medlem har ved sine Udtalelser fra denne Talerstol søgt at rejse Klassehad i Befolkningen, og jeg vil sige, at det er ikke det, vi trænger til i de Tider, hvori vi lever.

Larsen (Bjerre): Jeg vil gerne takke den højtærede Sundhedsminister for de Bevillinger, der er opført til Nyanskaffelser og Forbedringer ved Sindssygehospitalet i Middelfart. Jeg skal dog ikke nægte, at jeg langt hellere vilde have kunnet takke den højtærede Sundhedsminister for Velvilje med Hensyn til Spørgsmaalet om Opførelse af et nyt Sindssygehospital. Som anført af andre ærede Medlemmer under denne Debat er det ganske uholdbart fremdeles at skubbe denne Sag fra sig og ikke skride til Opførelse af et nyt Hospital. Alle vore Sindssygehospitaler er overbelagte, og mange Patienter staa opført paa Ventelisterne, men maa stadig forblive paa vore Amtssygehuse eller Kommunehospitaler, som jo ikke i nogen videre Udstrækning er indrettet paa at have saadanne Patienter. Dette bevirker, at i alt for mange Tilfælde maa Patienterne forblive i Hjemmene; de fjernes mange Gange først, naar de i deres Sygdom har vist sig meget farlige for deres